25 de maig: Sant Beda el Venerable, prevere i doctor de l'Església

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,25-30): En aquella ocasió, prenent Jesús la paraula, digué: «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants. Sí, Pare, perquè així ha esdevingut plaent davant teu. Totes les coses m'han estat donades pel meu Pare; i ningú no coneix el Fill sinó el Pare, ni el Pare ningú no el coneix sinó el Fill i aquell a qui el Fill ho vulgui revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré. Preneu el meu jou sobre vosaltres i apreneu de mi, que soc mansuet i humil de cor, i trobareu el repòs per a les vostres ànimes, ja que el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ens convida a entrar a l'escola del seu Cor humil, i ho fa amb paraules plenes de consol: «Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré» (Mt 11,28). En la festa de sant Beda el Venerable (672-735), aquest Evangeli ateny una llum especial, ja que la seva vida fou una resposta fidel a aquesta crida de Jesús a la humilitat i petitesa.

Beda fou monjo, estudiós, historiador i, sobretot, un contemplatiu de la Paraula. Des de molt jove abraçà la vida monàstica i, tal com ell mateix escriu, «dedicat a l'estudi de les Escriptures, em vaig esforçar en observar la disciplina de la regla i en l'ocupació diària de cantar a l'església». La seva existència transcorregué en l'aparent simplicitat del claustre, però la seva ànima estava ancorada en el suau jou del Mestre.

La saviesa que transmeté fou fruit de l'Esperit revelat als humils. Jesús mateix proclamà: «Et dono gràcies, Pare (...), perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants» (Mt 11,25). Beda és un d'aquests petits als qui Déu revelà els misteris del seu Regne. No cercà grandeses

humanes, però fou gran en santedat, en saviesa i en amor a l'Església. La seva humilitat es reflecteix en el seu darrer moment terrenal: morí tot cantant el "Glòria", lliurant el seu esperit en lloança.

El Papa Lleó XIII —que el declarà "Doctor de l'Església"— digué d'ell: «Fou un model perfecte d'unió entre la ciència i la pietat, entre la investigació i la pregària». Així, sant Beda ens ensenya que el saber cristià autèntic neix de la humilitat i s'ordena a la glòria de Déu.

El seu treball intel·lectual no fou un mer exercici acadèmic, sinó servei humil a la comunitat cristiana: «Viure eternament no significa enganyar a la mort, sinó "servir a la vida", tot tenint cura dels altres en el temps que compartim» (Lleó XIV). Aquesta saviesa ressona en l'existència de Beda, el qual serví a la vida de l'Església amb la seva ploma, predicació i amor silenciós.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El Senyor crida als qui treballen sota el pes de la llei i del pecat, no per abolir la llei, sinó per a donar-los descans mitjançant la seva gràcia» (Sant Beda el Venerable)

- «Les Sagrades Escriptures són la font constant de la reflexió teològica de sant Beda (...). Ell comenta la Bíblia, tot llegint-la en clau de volta cristològica, convençut de què la clau per a entendre la Sagrada Escriptura com a única Paraula de Déu és el Crist i, amb el Crist, sota la seva llum, hom copsa l'Antic i el Nou Testaments com "una" Sagrada Escriptura» (Benet XVI)

- «Les benaurances ens ensenyen el fi últim al qual Déu ens crida: el Regne, la visió de Déu, la participació a la naturalesa divina, la vida eterna, la filiació, el repòs en Déu» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.726)